

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਪੀ ਸੀ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ.

ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, -- ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, --ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1958 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 170।

ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ (1894 ਦਾ 1)-ਐੱਸ. 23—ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹਿ-ਸੰਚਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ—ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰ ਸਹਿ-ਮਾਲਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ-ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ- ਕਿਵੇਂ ਵੰਡੀ ਜਾਣੀ ਹੈ-ਕੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਐਕਵਾਇਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹਿ-ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਸਹਿ-ਮਾਲਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਵਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਐਕਵਾਇਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰ ਸਾਰੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਭਾਵੇਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਵੇਕਲਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸਾਂਝਦਾਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਸਿਰਲੇਖ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਤਕ ਮਨਜ਼ੂਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤਕ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਅਸਲ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਲਾਡ ਪੁਰੀ, ਜਿਲਾ ਜੱਜ , ਕਪੂਰਥਲਾ, ਮਿਤੀ 23 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਲਾਡ ਪੁਰੀ, ਜਿਲਾ ਜੱਜ , ਕਪੂਰਥਲਾ, ਮਿਤੀ 23 ਜਨਵਰੀ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ

ਅਪੀਲ , 1958, ਕਲੈਕਟਰ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੇਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹਿ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਕੇਸ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵੰਡ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ 340 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 500 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਕੇ ਸੀ ਨਈਅਰ ਅਤੇ ਸੀ ਐਮ ਨਈਅਰ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਆਰ.ਕੇ.ਡੀ.ਭੰਡਾਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਸ.ਦੀਵਾਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ,

ਨਿਰਣਾ

ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.—ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇਵਸਿੰਘਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ 884 ਏਕੜ 4 ਕਨਾਲਾਂ ਅਤੇ 3 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਖੇਤਰ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 15 ਸਤੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ:-

		ਰੁ
ਰਾਇਜ਼	—	340 ਰੁ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ।
ਬੰਜਰ	---	50 ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ।
ਗੈਰਮੁਮਕਿਨ	----	25 ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ।

ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਕੁੱਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਰਾਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰੁ. 1,84,073/3/-। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਢੰਗ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਵਾਰਡ ਮਿਤੀ 8 ਸਤੰਬਰ, 1956 ਵਿਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ-

"ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੱਥੀ ਵੰਡ ਸਟੇਟਮੈਂਟ *A' ਅਤੇ 'B' ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

■ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ।"

ਇਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, *ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਮਾੜੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਐਕਵਾਇਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਕਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਫਿਰ ਕਈ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 23 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡ ਸਟੇਟਮੈਂਟਾਂ 'ਏ' ਅਤੇ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਨੂੰ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਵੰਡ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਰੇਜ਼ ਕੁਆਲਿਟੀ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ 340 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 500 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ 26 ਹੋਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਹਿ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹਨ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਢੰਗ ਬਾਰੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਐਕੁਆਇਰ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਕਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਤਰੀਕਾ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਰਾਜਬੰਸ ਸਹਾਏ ਬਨਾਮ ਮਹਾਬੀਰ ਪਰਸ਼ਾਦ (1) ਅਤੇ ਮਾਨਚੇ ਅਨੇਗੇ ਅਕੂ ਬਨਾਮ

ਮਹਚੇ ਕੋਟੋ ਅਬਦੀਓ IV (2), ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਥੇ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹਿ-ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ, ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਈਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਸ਼ੇਅਰਰ ਪਰ, ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ. ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਜਾਵੇ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹਿ-ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ? ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਕੋਈ ਢੰਗ ਹੈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਸ਼ਨ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਜ਼ਮੀਦਾਰ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਵੱਧ ਜਾਂ ਘੱਟ ਖੇਤਰ. ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸੀ ਏਪੀ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ pellants, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ. ਮੰਨ ਲਓ, ਏ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸੀਨ tion, ਫਿਰ ਉਹ com ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਉਸ (ਇੱਕ ਸਹਿ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਦਾ ਅੱਧਾ। ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਭਾਵੇਂ ਏ ਲੰਮੀ ਮਿਆਦ ਉਸਨੂੰ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਵੇਕਲਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਰੀਖ਼. ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ , ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੇ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ. ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਐਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਇਕੱਲਾ ਸੈਸ਼ਨ।) ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹਿ-

ਸ਼ੇਅਰਰ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ

(2)। ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1927 ਪੀ.ਸੀ. 262:

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਅਤੇ ਓਟੀਅਰ, ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਵਿਲਿਚ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, "*" ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ 1 ਅਸਲ ਕਬਜ਼ਾ- ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉੱਚ ਪੰਡਤ, ਜੇ. ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿ ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਐਕਵਾਇਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਰਾਜਬੰਸ ਸਹਾਏ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਵਿਅਕਤੀ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਉਹ ਆਖਰੀ ਮਰਦ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਧਾਰਕ ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨਚੇ ਅਨੇਗੋ-ਅਕੁਏ ਦਾ ਕੇਸ (2) ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਨਾਲ ਵੀ ਦੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਦੇ ਹੀ ਅਤੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਸਿਰਲੇਖ ਸਾਬਤ ਕਰੋ. ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਜੇ ਮੈਂ ਉਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਗਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਦੇ ਨਾਲ.

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ (1) ਕਿ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਅਪੀਲ

ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਕਲੇਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਦਿਆਲੇ ਜਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ 'ਤੇ ਕੀਮਤੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। 19/8/- ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ 17 ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ I; ਅਤੇ (2) ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਅਰਥਾਤ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ, ਜੋ ਕਿ, ਹਰੀ ਸਿੰਘ, ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਮਾਇਆ ਸਿੰਘ, ਅਤੇ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਹਮਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਿਘਾਰ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਬਾਕੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵੀ। ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਰਿਲਾਇੰਸ ਸੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਪੰਜਾਬ ਬਨਾਮ ਨੱਥੂ ਰਾਮ (3)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹਨਾਂ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਹੈ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ.— ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ .ਆਰ .ਟੀ .

(1) 37 ਆਈ.ਸੀ. 464

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1927 ਪੀ.ਸੀ. 262:

ਪਰਮਿੰਦਰ ਕੌਰ, (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿਤੀ ਜਾਏਗੀ।